

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. 'Εδός Πατησίων ἀριθ. 9.
Δι' συνδρομῆς ἀποστέλλονται ἀπ' ἐπι-
στολείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Γεωργίου 'Ορέ: ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ, ἠθικώτατον μυθιστόρημα μετὰ
εἰκόνων. μετὰφοραὶ Π. Ι. Φέρμπον, (συνέχ.) — *Fortuné du Boisgobey*:
ΤΟ ΓΗΡΑΣΤΟΥ Κου ΔΕΚΟΚ, μετὰφοραὶ Χαρ. Καλαϊσάκη, (συνέχ.)
Οὐδέλλη Κόλλιερς: Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ, μετὰφρ. Ν. Σπαρδοῦ, (συνέχ.)
— ΟΝΕΙΡΟΝ ΕΝ ΟΝΕΙΡῶ, εἰκόνων.

**ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προσληρωτις**

'Εν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἑκαταχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15.
'Εν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

PAUL DELFEZ

βοήθησέ με νά μεταφέρωμεν τόν πατέρα μου ! (Σελίς 241).

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ

[Συνέχεια.]

Και ἀντί νὰ ἀποκρίνηται ἤρχισε νὰ τον ἐρωτᾷ. Μετὰ μίαν δὲ ὥραν ἀπῆλθεν ὁ Γεώργιος ἀνήσυχος καὶ πεπεισμένος ὅτι ἡ δίκη θὰ γίνη καὶ οὐδεὶς τρόπος θεραπείας ὑπάρχει. Μὴ θέλων δὲ νὰ ἐπανέλθῃ εἰς Νεβίλην τὴν αὐτὴν ἡμέραν, ἵνα μὴ ὑποπτέυσῃ τι ὁ πατήρ του, διενυκτέρευσε ἐν ξενοδοχείῳ, διεληθὼν νύκτα ἀθλιωτάτην.

Ἦδη ἦτο ἐν τῷ γραφεῖῳ τοῦ πατρὸς του, προσπαθῶν νὰ ἐργασθῇ ἵνα διασκεδάσῃ τὴν λύπην του. Ἀλλὰ τῶν ἀδυνάτων! δὲν ἠδύνατο νὰ μείνῃ καθήμενος. Ἐπλανᾶτο τεταραγμένος ἐν τῷ δωματίῳ καὶ μεταβαίνων ἀπὸ τῆς τραπέζης εἰς τὸ παράθυρον καὶ βλέπων ἔξω. Ἡ ἀτμόσφαιρα ἐξοφοῦτο ἤδη, νέφη σκοτεινὰ ἐκάλυπτον τὸν οὐρανόν, ἐπέκειτο θύελλα, ἤστραψεν καὶ ἐβρόντησε, τὸ φῶς τῆς ἡμέρας ἔγινε ὑποκίτρινον.

Ταυτοχρόνως τὸ ρόπτρον τῆς θύρας ἐκρότησεν ὡς ὑπὸ ἀγωνιώσης χειρὸς ὠθούμενον, ψιθυρισμοὶ ἠκούσθησαν ἐν τῇ εἰσόδῳ, καὶ ὁ συμβολαιογράφος Μαλεζῶ εἰσήλθεν ἠλλοιωμένον ἔχων τὸ πρόσωπον. Εἶπε δε μυστηριωδῶς :

— Ὁ πατήρ σας, κύριε Γεώργιε, λείπει εἰς τὴν ἐξοχὴν. Εἴσθε πράγματι μόνος; Μία κυρία εἶνε κάτω καὶ ἐπιθυμεῖ νὰ σας ὁμιλήσῃ...

Τὸ αἷμα τοῦ Γεωργίου ἀνέρρευσε εἰς τὴν καρδίαν του, τὰ γόνατά του ἐκάμφθησαν καὶ ἤσθάνθη περιστρεφόμενα πάντα τὰ ἐν τῷ δωματίῳ. Διὰ φωνῆς δὲ ἠλλοιωμένης ἠρώτησε :

— Καὶ ποία εἶνε;

Ἠρώτησε δὲ βέβαιος ὦν ὅτι θὰ ἀκούσῃ εἰς ἀπάντησιν :

— Εἶνε ἡ δεσποινὶς Κλαϊρεφόν.

Ἀλλὰ ὁ Μαλεζῶ ἀντὶ ἀπαντήσεως ἀνοίγει μετὰ σπουδῆς τὴν θύραν, καὶ ἀποχωρῶν ἵνα καταλίπῃ ἐλευθέραν τὴν εἰσοδόν, εἶπεν :

— Ὅριστε, δεσποινίς.

Καὶ ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ τοῦ ζοφεροῦ γραφείου τοῦ πατρὸς του ὁ Γεώργιος εἶδεν ἐνώπιόν του ἰσταμένην τὴν Ἀντωνίαν. Ἦτο μελανεῖμων, σκέπη ἐκάλυπτε τὸ πρόσωπόν της ὡχρὸν καὶ καταβεβλημένον, οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ τῆς ἦσαν κατακόκκινοι ἕνεκα τῆς ἀϋπνίας καὶ τῆς λύπης.

Ὁ Γεώργιος ἦτο μᾶλλον συγκεινημένος τῆς Ἀντωνίας. Οὐδὲ αὐτὸς δὲ ἐγίνωσκε τί πράττει, ὤθησε πρὸς αὐτὴν κάθισμα, ἐκάθισεν ἐκεῖνη καὶ διὰ τῆς χειρὸς ἔνευσε εἰς τὸν συμβολαιογράφον παρακλητικῶς, ὅστις παρευθὺς χαιρετίσας ἐξῆλθε.

Ὁ Γεώργιος μείνας μόνος μετὰ τῆς Ἀντωνίας ἤσθάνθη σφοδρὰν στενοχωρίαν, ἐν ᾧ τὴν προτεραίαν θὰ ἀντήλλασεν ἀντὶ τῆς ζωῆς του τὴν στιγμὴν ταύτην. Ἀπ-

ἔβλεψε πρὸς τὴν νεάνίδα, καὶ ἐκ τοῦ βλέματός του ἐνόησεν ἡ Ἀντωνία ὅτι αὐτὴ ὤφειλε νὰ προστάξῃ καὶ αὐτὸς νὰ ὑπακούσῃ. Ὅθεν μειδιάσασα λυπηρῶς καὶ διὰ φωνῆς εἰσδυσάσης μέχρι τῶν μυχιῶν τῆς καρδίας τοῦ Γεωργίου εἶπε :

— Ἐρχομαι, κύριε, πρὸς ὑμᾶς ἰκέτις... Καὶ πῶς θὰ ἐτόλμων νὰ προβῶ εἰς τοιοῦτον κίνημα, ἐὰν δὲν εἶχον τὸ θάρρος μου καὶ τὴν ἀνάμνησιν τῆς πρώτης μας συναντήσεως; Ἡ τύχη, βλέπετε, εἴξευρε τί ἔκammer ὅταν σας ἔφερεν εἰς τὸν δρόμον μου.

Καὶ ἐτόλμησε νὰ ἀποβλέψῃ πρὸς αὐτὸν φιλαρέσκως, θέλουσα νὰ νικήσῃ. Ἐκεῖνος δὲ καταγοητευμένος τὴν ἤκουεν ἔτι καὶ ἀφ' οὗ ἔπαυσε νὰ ὁμιλῇ. Τὰ μετὰ τὴν συνάντησιν συμβᾶντα ἦσαν ὡς νὰ μὴ εἶχόν ποτε συμβῆ. Οὐδὲν δὲ ἄλλο ὑπελείπετο καὶ εἰς ἐκεῖνην καὶ εἰς αὐτὸν ἡ εὐφρύσινος μικρὸς πρῶινος περίπατος. Ἐὰν δ' ἤθελε νὰ ἐστομίση τοὺς λόγους, οἵτινες ἀνέβαινον εἰς τὰ χεῖλη του, θὰ τῆ ἔλεγε : Σ' ἀγαπῶ. Ἀλλὰ δὲν ἠθέλησε, διότι ἡ νεᾶνις ἦλθε πρὸς αὐτὸν πεποιθυῖα εἰς τὴν εἰλικρινεῖάν του καὶ τὴν εὐθύτητα τοῦ χαρακτήρος του, ἔτι δὲ ἦτο δυστυχῆς. Διενόηθη δέ : Οὐδέποτε θὰ τῆς φανερώσω πόσον τὴν λατρεύω, ἀλλὰ θὰ τῆς ἔτο ἀποδείξω ἀφιερῶνων τὴν ζωὴν μου εἰς αὐτήν. Προσῆγγισεν εἰς τὴν νεάνίδα καὶ τῆ εἶπε μετὰ θριαμβευτικοῦ σεβασμοῦ.

— Εἰξεύρω, δεσποινίς, τί σας ἔφερεν ἐδῶ καὶ μοι φαίνεται ὅτι εἶχον προαισθησίν τινα ὅτι ἐγὼ ὤφειλον νὰ ἔλθω νὰ σας ἴδω σήμερον, διότι χθὲς ἐπῆγα εἰς τὴν Ρουέννην, διὰ νὰ πληροφορηθῶ περὶ τοῦ ἀδελφοῦ σας.

Ἡ νεᾶνις ἀνεφώνησεν ὑπὸ χαρᾶς ἐπὶ τῇ ἀπροσδοκῆτῳ ταύτῃ εἰδήσει, καὶ ἐρύθημα ἐκάλυψε τὰς ὡχρὰς παρειὰς τῆς.

— Εἶνε πολὺ καλὰ καὶ ἡσυχος, ὡς μ' ἐβεβαίωσαν. Περὶ τῆς ὑποθέσεως οἱ δικαστικοὶ δὲν λέγουν τίποτε.

— Ἴσως δὲν ἀπεφασίσθη ἀκόμη τίποτε... Ἴσως εἶνε καιρὸς ἀκόμη... Ἀχ, κύριε, ἂν ἠθέλετε νὰ ἐνώσετε τὰς προσπαθείας σας μὲ τὰς ἰδικὰς μας... Αἰσθάνομαι ὅτι εἰμπορῶ νὰ ἐλπίζω πολλὰ ἀπὸ τὴν εὐθυκρισίαν καὶ τὴν γενναίαν καρδίαν σας. Σᾶς παρακαλῶ λοιπόν, ὁμιλήσατε δι' ἡμᾶς εἰς τὸν κύριον Καρβαγᾶν!...

Ὁ Γεώργιος ὡχρίασεν ἀκούσας τὴν αἰτήσιν ταύτην, δι' ἧς ὁ πατήρ του ἐξισούτο πρὸς ὦμόν δῆμιον, ὃν ἠθελον νὰ ἀφοπλίσωσιν.

Ἡ Ἀντωνία, παρατηρήσασα τὴν ταραχὴν τοῦ νέου, ἐφοβήθη μὴ τον προσέβαλε, καὶ προσέθηκε θωπευτικῶς :

— Συγχαρῆσατέ με, ἂν σας δυσπρόστησα... Ἀλλ' ἡ αἰτήσίν μου εἶνε τόσον δύσκολον νὰ ἐκφρασθῇ!... Δὲν θέλω νὰ προσφέρω λέξιν, ἡ ὁποία νὰ σας φανῇ ἀνευλαβῆς πρὸς τὸν πατέρα σας καὶ ὁμως πρέπει νὰ σας δώσω νὰ νοήσετε, ὅτι ἐρχόμεθα νὰ ζητήσωμεν χάριν... Εἴμεθα εἰς τὴν διάκρισίν σας... Οἶα δῆποτε ἀπαίτησις θὰ μας φανῇ εὐκολος, ἂν κατορ-

θώσωμεν νὰ ἐπιτύχωμεν ὀλίγον περισσοτέρων ἐπιείκειαν διὰ τὸν καίμενον τὸν Ροβέρτον. Οἶα δῆποτε, ἀκούετε, κύριε; Καὶ ἐπειδὴ ἐνομίσαμεν ὅτι ἡ μεσολαβησίς σας θὰ εἶνε ἰσχυροτέρα παντὸς ἄλλου, διὰ τοῦτο ἀπετάθη πρὸς ὑμᾶς.

Ὅστε πᾶν ἄλλο αἰσθημα τῆς νεάνιδος ἐξηφανίσθη πρὸ τῆς ἀδελφικῆς ἀγάπης, οὐδ' ἡ ἐλαχίστη πρὸς τὸν Γεώργιον κλίσις ἔφερεν αὐτὴν πρὸς αὐτόν.

— Ἄν εἰξεύρατε τί μαρτύρια ὑποφέρομεν! Μετὰ τὴν συνέντευξιν τοῦ κυρίου Καρβαγᾶν... ὦ! δὲν τον κατηγορῶ!... ὁ πατήρ μου ἠσθάνθησε καὶ εἶνε ἐν κινδύνῳ. Τὰ πάντα συνώμωσαν ἐναντίον μου, καὶ δὲν εἴξευρα ποῦ νὰ στραφῶ, διὰ νὰ μὴ ἀπαντήσω τὴν δυστυχίαν ἀπειλοῦσάν με. Εἶμαι μόνη εἰς τὸν πύργον. Καὶ ἂν ἔλειπεν εἰς φίλος πιστότατος, ὁ ὁποῖος ἦλθεν εἰς βοήθειάν μου...

— Ὁ κύριος Κροϊμενίλ, εἶπεν ὁ Γεώργιος τεταραγμένος.

— Μάλιστα, ὁ κύριος Κροϊμενίλ. Καὶ ὁμως εἰς ἀντάλλαγμα τῆς ἀκραίφνεστάτης φιλίας του, ἀνησυχίας μόνον καὶ λύπας θὰ κερδήσῃ ὁ εὐτυχῆς νέος!...

Ὁ Γεώργιος συνῆλθεν ὀλίγον, ἰδὼν τὴν ἀδιαφορίαν, μεθ' ἧς εἶπε τὰς λέξεις ταύτας ἡ νεᾶνις.

— Πιστεῦσατέ με, δεσποινίς, ὅτι ἐγὼ εἶμαι πρόθυμος τὸ πᾶν νὰ κάμω ἂν κάτῳ διὰ νὰ σας εὐχαριστήσω. Ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ σας ἐγγυηθῶ καὶ περὶ τοῦ πατρὸς μου, καὶ τοῦτο ἰδίως σεῖς μου ζητεῖτε.

Ἡ Ἀντωνία ἐνόμισεν ὅτι διέφυγεν ἀπὸ τῶν χειρῶν τῆς ἐκεῖνο, ὅπερ ἠθελε νὰ κατακτήσῃ.

— Μὰ δὲν ἔχετε ἐπ' αὐτοῦ πᾶσαν δύναμιν; ὑπέλαβε ζωηρῶς. Δὲν παρετήρησα ἐγὼ πόσον σας συλλογίζεται; ὦ! σᾶς παρακαλῶ, φανῆτε εὐμένης σύμμαχος μας, ἀναλάβετε σεῖς τὴν ὑπόθεσίν μας. Εἰς ὑμᾶς πλέον ἔχομεν ἀναθήσει τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μας. Ὁ Ροβέρτος εἶνε ἡ μόνη μας σκέψις, καὶ χάριν αὐτοῦ τὰ πάντα εἴμεθα ἔτοιμοι νὰ θυσιάσωμεν.

— Τὰς γαίας σας, τὸν πύργον σας, ὅτι ὑπολείπεται ἐκ τῆς περιουσίας σας... δὲν εἶνε ἀλήθεια; εἶπεν ὁ νέος μετὰ πικρίας.

Καὶ ἡ μὲν Ἀντωνία δὲν ἐτόλμησε νὰ ἀποκριθῇ οὐδὲ νὰ ἀτενίσῃ πρὸς τὸν Γεώργιον, ὅστις ἐβάδιζε σύννους ἐν τῷ δωματίῳ.

Σταθεὶς δὲ ἔφερε τὴν χεῖρα ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν του, ἐξέφυγεν ἐκ τοῦ στήθους του στεναγμὸς, ὁμοιάζων μᾶλλον πρὸς λυγμόν, καὶ ἐκάθισε πλησίον τοῦ παραθύρου ὡς λησμονήσας ὅτι δὲν ἦτο μόνος.

[Ἐπεται συνέχεια.]

Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ :

ΠΑΝΤΟΤΕ ΩΡΑΙΑ

Διήγημα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.

FORTUNÉ DU BOIS-GOBÉY

ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κ^{ΟΥ} ΛΕΚΟΚ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

IB'

Διὰ τῶν διαφόρων αὐτοῦ περιστροφῶν, ὁ Πιεδούσης ἐπὶ τέλους κατώρθωσε νὰ προσελκύσῃ τὴν προσοχὴν τοῦ ἀνθρακοπώλου καὶ τῆς σύζυγος αὐτοῦ.

Οὐδόλως ἀνεγνώρισαν αὐτόν, καίτοι εἶχε πορευθῆ ἄλλοτε καὶ ὠμιλήσει μετὰ τοῦ ἀνθρακοπώλου ἐπὶ τῆς θύρας τοῦ ἐργαστηρίου του, ἐξεπλάγησαν ὅμως ἰδόντες τὸν ἄστυν τοῦτον παρατηροῦντα αὐτούς διὰ βλέμματος τρυφεροῦ, ἐπειδὴ δὲ εἶχε καλὴν φυσιογνωμίαν δὲν ὑπεδέχθησαν αὐτὸν δυσμενῶς.

Ὁ σύζυγος ἦτο χαρακτηρὸς φιλοπαίγμωνος, ἡ δὲ σύζυγος δὲν ἐγέννα, ὅπως λέγουσιν, τὴν μελαγχολίαν. Πρὸς τούτοις, ὁ οἶνος τῆς Ἀργεντέλ εἶχε καταστήσει αὐτοὺς εὐθύμους ἐγέλων δ' ἀμφοτέροι χωρὶς νὰ γνωρίζωσι τὴν αἰτίαν.

Ἦτο ἀξιοθαύμαστον νὰ βλέπη τις τοὺς λευκοὺς ὀδόντας αὐτῶν διαλάμποντας ἐν τῷ μέσῳ τῶν μελανῶν προσώπων των, καὶ τοὺς ποδάς των, στερεῶς ὑποδημένους νὰ κτυπῶσι τὸν χρόνον ἐπὶ τοῦ σαινιδώματος.

Ἀμφοτέροι ἦσαν νέοι.

Ὁ ἀνὴρ ἦτο ρωμαλέος, ἡ δὲ γυνὴ δὲν ἦτο ποσῶς ἄσχημος.

Ὁ Πιεδούσης εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὅτι ἦτο εὐκόλον νὰ συνεννοηθῆ μετὰ ζεύγους τοσοῦτον ἐπιτυχοῦς καὶ τοσοῦτον εὐτυχοῦς, ὅπως δ' ἐπισπεύσῃ τὴν γνωριμίαν, ἀνέκραξε :

— Στοιχηματίζομε, παιδιὰ μου, πῶς εἴμεθα ἀπὸ μιὰ ἐπαρχία.

— Μὴ στοιχηματίζης, θὰ χάσης, ἀπήντησεν ὁ σύζυγος. Δὲν εἶσαι Ὁβερνός, διότι ἂν ἦσουν ἀπὸ τὴν Ὁβερνίαν δὲν θὰ 'μιλοῦσες ἄν Παρισίανος.

— Εἶμαι μισός. Ἡ μάνα μου ἦταν ἀπὸ ἐκεῖ.

— Ἀπὸ τὸ Ὀριλιὰν ἴσως ;

— Ὁχι, ἀπὸ τὸ Ἰσοάρ.

— Τὸ ἴδιο κάνει. Τὸ Ἰσοάρ δὲν εἶνε μακρὰ ἀπὸ 'μᾶς. Λοιπὸν ἐκερδίσαμε καὶ οἱ δύο, καὶ θὰ πληρώσῃ ὁ καθένας τὴν λίτρα του.

— Ὁχι, ὄχι, ἐγὼ ἔχασα καὶ θὰ πληρώσω καὶ τὰς δύο.

— Δὲν θὰ ἀρνηθοῦμε, φίλε μου, ἀφοῦ μάλιστα φαίνεσαι πῶς εἶσαι ἓνα καλὸ παιδί. Δὲν εἶν' ἔτσι, Γιαννέττα ;

— Ὡ ! βέβαια, ἔτσι εἶνε, ἀνέκραξεν ἡ Γιαννέττα.

— Τότε, πᾶμε εἰς τὸ καπηλειό.

— Πᾶμε. Ἐχομε ἀκόμη τρία τέταρτα καιρὸ ὡς νὰ ἔλθῃ ὁ σιδηρόδρομος.

Φορτώσας τὰ ἀναρίθμητα δέματα αὐτοῦ ἐπὶ τῶν εὐρέων ὤμων του, ἐνῶ ἡ Γιαννέτα ἀπεκόμιζε τὰ οἰκιακὰ σκεύη καὶ τὰς βαυκάλεις, ὁ ἀνθρακοπώλης ἠκολούθησε τὸν νέον φίλον του, ὅστις διηυθύνετο πρὸς τὸ καπηλεῖον, κείμενον εἰς τὸ ἕτερον ἄκρον τοῦ σταθμοῦ.

— Καλὰ ἀρχίσαμεν, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὁ Πιεδούσης.

Εἶχε τὸ σχεδιδόντου, ὅπερ συνίστατο εἰς τὸ νὰ κατορθώσῃ νὰ φλυαρήσῃσι τὰ τέκνα τῆς Ὁβερνίας... καὶ ἂν ἔτι ἐχρειάζετο νὰ τοὺς μεθύσῃ.

— Πῶς ὀνομάζεσαι, πατριώτη, χωρὶς νὰ σοῦ κακοφανῇ ; ἠρώτησεν ὁ σύζυγος.

— Βαλανδιέ, ἀπήντησεν ὁ Πιεδούσης μετὰ θαυμαστοῦ στόμφου. Ἐκαμα κ' ἐγὼ εἰς τὴν ἴδια τέχνη. Ἄλλη φορὰ πουλοῦσα κάρβουνα, καὶ τώρα ζῶ ἀπὸ τὰ εἰσοδήματά μου.

— Ἐγὼ δὲν ζῶ ἀκόμα ἀπὸ τὰ εἰσοδήματά μου, ἀλλὰ θὰ ἔλθῃ μιὰ 'μέρα, ὅπως μὲ λέν Γιάννη Γκαλουπιᾶ καὶ τὴν νοικοκυρά μου Γιαννέτα Κουτολέν.

— Ἀληθινὰ ὀνόματα τῆς ἐπαρχίας τῆς μακαριτίσας μου. Μονάχα νὰ τ' ἀκούη κανεὶς, ξανανειώνει εἰκοσι χρόνια.

— Δὲν ἔχεις ἀνάγκη νὰ ξανανειώσῃς, πατριώτη, διότι δὲν εἶσαι ἀκόμη καὶ πολὺ περασμένος. Δὲν εἶν' ἀλήθεια, Γιαννέττα ;

Ἡ Γιαννέττα ἠρέκεσθη μόνον νὰ μειδιάσῃ.

Προφανῶς δὲν συνεμερίζετο εὐχαρίστας τοὺς κολακευτικοὺς λόγους, οὗς ὁ σύζυγος αὐτῆς ἀπήύθυσε πρὸς τὸν ἄστυν, διότι ἡγάπα τοὺς εὐρῶστους ἀνδρας, ὁ δὲ Πιεδούσης, ὑποκρινόμενος τὸν μικρέμπορον, ἀποζῶντα ἐκ τῶν εἰσοδημάτων αὐτοῦ, δὲν ἠδύνατο νὰ τῇ ἀρέσκῃ. Παρηγορεῖτο ἐν τούτοις ὅτι δὲν ἔκαμε κατὰ κτησιν τῆς μέλαινος ταύτης Ἀφροδίτης, καθόσον μᾶλλον ἐφοβήθη κατ' ἀρχὰς μήτοι ἀναγνωρισθῆ παρ' αὐτῆς δι' ὅ, τι πραγματικῶς ἦτο.

Τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ὁ ὑπ' αὐτοῦ παρακολουθούμενος βωβός ἦλθε καὶ ἐσήμανεν εἰς τὴν κιγκλίδαν τοῦ περιπτέρου, ἡ ἀνθρακοπώλης ἴστατο πρὸ τῆς θύρας τοῦ ἐργαστηρίου της, καὶ εἶδε κάλλιστα τὸν ἀρχηγὸν τῆς ἀσφαλείας καὶ τοὺς δύο πράκτορας αὐτοῦ, ὧν ὁ εἰς ἦτο αὐτὸς ὁ Πιεδούσης.

Εἶνε ὅμως ἀληθές, ὅτι τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐφόρει βλοῦζαν καὶ μαλακὸν πῖλον, καὶ ὅτι ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ἱματισμοῦ ἤρκει ὅπως ἀποπλανήσῃ τὸν Ὁβερνόν.

Ἐνθαρρυνθεὶς ἐκ τῆς πρώτης ταύτης ἐπιτυχίας ὁ Πιεδούσης συνέλαβε μίαν ἰδέαν.

— Πές μου λοιπὸν, πατριώτη, δὲν εἶνε καλλίτερα, ἀντὶ νὰ πᾶμε εἰς τὸ καπηλειό, ποῦ θὰ στεκόμαστε ἐκεῖ ὀρθοί, νὰ πᾶμε ἴσα καὶ ἴσα νὰ δροισισθοῦμε κάτω ἀπὸ τὸ κιόσκι αὐτοῦ ἐκεῖ τοῦ καφφενείου, εἰς τὴν κρηπίδα Ὁστερλίτζ, ἀντικρυσταὶς γρύλιαις ;

— Αὐτὸ εἶνε καλὸ, ἂν εἴμαστε βέβαιοι πῶς δὲν θὰ χάσωμε τὸν σιδηρόδρομο, εἶπεν ὁ Γιάννης Γκαλουπιᾶς.

— Ἡ ἀμαξοστοιχία δὲν θὰ φύγῃ χωρὶς σᾶς, διότι, πίνοντας τὴ σταλιά μας, θὰ κυττάζωμε καὶ τὸ ρολόγι τοῦ σταθμοῦ.

— Ἐγὼ θὰ προσέχω, εἶπεν ἡ Γιαννέτα.

— Τότε πᾶμε, συνεπέραναν ὁ Πιεδούσης, διευθυνόμενος πρὸς τὴν ἔξοδον τῆς αὐλῆς, ἐν ἣ ἐστάθμευον ἀμαξαὶ τινες.

Ἡ ἀμαξα, ἣτις ἔφερε τὸν Τολβιάκ, δὲν εὐρίσκετο πλέον ἐκεῖ, οὔτε καὶ ἡ τῆς ὑπόπτου κυρίας.

Ὁ Πιεδούσης δὲν παρέλειψε νὰ σημειώσῃ, διερχόμενος, τὴν περίπτωσιν ταύτην.

Μετὰ τινὰς στιγμὰς ἐκάθητο πρὸ τραπέζης μετὰ τοῦ Ὁβερνοῦ ζεύγους ἐν τῷ οἰνοπωλείῳ, ὅπερ ἤζιου νὰ λέγηται καφφενεῖον.

Ἡ πρόσοψις τοῦ καταστήματος τούτου ἦτο διακεκοσμημένη ὑπὸ σειρὰς χλοερῶν δένδρων ἐντὸς κιβωτίων, περιεκυκλοῦτο δὲ ὑπὸ περιφράγματος.

Ὁ Πιεδούσης ἐκάθισε τοὺς κεκλημένους του καὶ ἐποποθετήθη καὶ αὐτὸς εἰς τρόπον ὥστε ν' ἀποκορύπτῃ τῶν βλεμμάτων αὐτῶν τὸν σταθμόν. Εἶτα προέτεινε διάφορα ποτᾶ, ἅτινα οἱ σύζυγοι ἠρνήθησαν, μὴ δεχθέντες ἡ ἡμικύπελα οἴνου.

Ἐκρυσαν τὰ ποτήριά των, ὁ Γιάννης ἔπιεν εἰς ὑγείαν τοῦ πατριώτη, ὅστις ἔπιε καὶ αὐτὸς εἰς ὑγείαν τῆς κυρίας Γκαλουπιᾶς.

Ἐξηκολούθουν νὰ κενῶσι τὰ ποτήρια των.

Εἰς τὴν τρίτην σειρὰν ἤρχισαν αἱ ἐκμυστηρεύσεις.

— Πρέπει, πατριώτη, ἀνέκραξεν ὁ ἀνθρακοπώλης, ὅταν ἐπιστρέψωμεν ἀπὸ τῆς θείας Κουβινιόν, νὰ ἔλθῃς νὰ πάρωμε μαζὺ τὴν σοῦπα.

— Εὐχαρίστως, ἀλλὰ μὲ συμφωνίαν νὰ φέρω δυὸ μπουτιλιὰς παληὸ κρασί.

— Δέχομαι. Δὸς τὸ χέρι σου, εἶπεν ὁ Ὁβερνός, τεινῶν τὴν εὐρεῖαν χεῖρά του.

Ὁ Πιεδούσης ἔθεσεν ἐν αὐτῇ τὴν ἰδικὴν του καὶ ἐπανάλαβεν :

— Ἐπιθυμοῦσα νὰ γινόταν αὐτὸ αὐριον, ἀλλὰ θὰ μείνετε ἴσως πολὺν καιρὸν εἰς τῆς θείας Κουβινιόν ;

— Αὐτὸ δὲν 'μπορῶ νὰ σοῦ τὸ ὑποσχεθῶ, γιὰτὶ πηγαίνομεν ἐκεῖ κάτω διὰ μοιρασδοουλειᾶς... Ἡ θειά μου ἔχει περιουσία, καὶ θέλει νὰ τὴν ἀφήσῃ εἰς ἐμένα καὶ εἰς τ' ἀδέρφια μου, ἀφοῦ τῆς βγάλωμε σύνταξι γιὰ ὅλη τῆς τῆ ζωῆ. Γι' αὐτὴ τὴ δουλειὰ θὰ χρειασθῆ νὰ κάμωμεν ἔγγραφα καὶ ἔπειτα 'μπορεῖ νὰ μὴ συμφωνήσωμε διὰ μιᾶς εἰς τοὺς λαχνοῦς... Τὸ 'λιγώτερο ἡ δουλειὰ αὐτὴ θὰ μᾶς φάγῃ ἓνα μῆνα.

— Ὑστερα ἀπὸ ἓνα μῆνα δὲν θὰ ἔχω πλέον τὴν ἀνάγκη σου, Ὁβερνέ, ἐσκέπτετο ὁ Πιεδούσης, καὶ πρέπει νὰ ὀμιλήσῃς πρὶν φύγῃς. Παιδί, μιὰ λίτρα κονιάκ, ἀπὸ τὸ παληό, ἀνέκραξεν.

Ἡ λίτρα ἐκομίσθη πάραυτα καὶ ἐπληρώθη ὑπὸ τοῦ ἄστοῦ, οὔτινος ἡ ἐλευθεριότης κατεθάμβου τὸ ζεύγος τῶν ἀνθρακοπωλῶν.

— "Αν δὲν τὴν ἀδείασετε ἐδῶ, τὴν τελειώνετε στὸν δρόμο, εἶπεν.

— Δὲν εἶνε αὐτὸς ὁ λόγος, πατριώτη, ἀπήντησεν ὁ Γιάννης Γκαλουπιᾶς, δίδων βαρὺ γρονθοκόπημα ἐπὶ τῆς τραπέζης, ὁ λόγος εἶνε ν' ἀνταμωθοῦμε πάλι, γιὰ νὰ σοῦ πληρώσω τὴν εὐγένειά σου. Σὲ ποία συνοικία κάθεσαι;

— Ὅδὸς Λάπ, εἰς τὸ προάστειον Ἀγίου Ἀντωνίου, ἀπήντησεν ἐν τῷ ἄμα ὁ Πιεδούσης, ὅστις οὐδέποτε εὐρίσκετο ἐν ἀμηχανία, προκειμένου νὰ δώσῃ φαντασιώδη διεύθυνσιν.

— Γνωρίζω αὐτὸν τὸν δρόμο, ἔχω μάλιστα ἐκεῖ καὶ πατριώτας, καὶ μὰ τὴν πίστι μου, πατριώτη, εἴμεθα ἀπάνω κάτω καὶ γείτονες, χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζομε. Δὲν ἔχει κανεὶς παρὰ νὰ περάσῃ τὸν Σηκουάνα καὶ τὸν Βοτανικὸν Κήπο. Τὸ μαγαζὶ μου εἶνε εἰς τὸ Βάλ-δὲ-Γκράς... ὁδὸς Ἀρβαλέτ.

— Γιὰ στάσου! . . . αὐτὸς, μοῦ φαίνεται, εἶνε ὁ δρόμος ποῦ σκότωσαν τὴν γυναῖκα, ἡ ὁποία ἔκαμε νὰ τρέξῃ ὅλος ὁ κόσμος εἰς τὴν Μόργαν... ἐπῆγα μάλιστα κ' ἐγὼ ποῦ σοῦ μιλῶ αὐτὴ τὴν ὥρα.

— Κ' ἐμεῖς ἐπήγαμε, εἶπεν ὁ Ὁβερνός, λαμβάνων φυσιογνωμίαν μυστηριώδη. Διάβολε! καταλαβαίνεις, ἑκατοικοῦσε πόρτα μὲ πόρτα μαζύ μας, ἡ καυμένη ἡ γυναῖκα... γι' αὐτὸ θελήσαμε νὰ δούμε ἂν ἦταν ἡ ἴδια.

— Καὶ τὴν ἐγνωρίσατε;

— Ὡ! τελείως. Ἄν τὴν ἔβλεπε κανεὶς μὲ φορά, δὲν ἔμπουσε νὰ τὴν λησμονήσῃ καὶ ὅταν ζοῦσε, τὴν βλέπαμε σχεδὸν κάθε μέρα.

— Ἡ ἀλήθεια εἶνε πῶς ἦταν εὐμορφοκορίτσι, εἶπεν ὁ Πιεδούσης μετὰ πεποιθήσεως.

— Αὐτὸ εἶνε κατὰ τὰ γούστα, εἶπεν ἡ ἀνθρακοπώλης. Μιὰ ξερακιανή, μὲ χρῶμα ὅσον τὸ κερὶ, καὶ ποδάρια τόσο μικρά, ποῦ δὲν ἔμπουσαν νὰ τὴν βαστάξουν! . . .

— Μιὰ κοῦκλα, τί τὰ θέλεις; ἐπεβεβαίωσεν ὁ Γκαλουπιᾶς, εἰς τὸ Παρίσι αὐταῖς ἀγαποῦν.

— Ἀλλὰ τότε, ἠρώτησεν ὁ αὐτοκαλούμενος ἀστὸς τῆς ὁδοῦ Λάπ, θὰ σὰς ἐπροσκάλεσαν ὡς μάρτυρας;

— Βέβαια! ἀνέκραξεν ἡ Γιαννέττα, καὶ ὄχι γιὰ νὰ σοῦ τὸ παινέθῃ, μὰ ἂν καὶ οἱ ἄλλοι μιλούσαν ὅσον κ' ἐμᾶς, δὲν θὰ κατεδίκαζαν αὐτὸν τὸν Κόκ.

— Τὸν Λεκὸκ, θέλετε νὰ πῆτε. Πῶς, ἔχετε ἰδέα πῶς δὲν ἦταν αὐτὸς ποῦ ἔκαμε τὴ δουλειά;

— Δὲν ἔξέρω τίποτε. Μονάχα βάζω τὸ χέρι μου στὴ φωτιά, πῶς δὲν τὸν εἶδα ποτέ νὰ ἔλθῃ ἔς τῆς Ἰγγλέζας. Ὁ Γιάννης κ' ἐγὼ, ὅση κι' ἂν φωνάζαμε πῶς δὲν τὸν γνωρίζαμε, ὁ δικαστὴς μᾶς ἔκοβε τὸ λόγο καὶ μᾶς ἐπρόσταζε νὰ καθήσωμε.

— Λοιπὸν ποῖος νὰ τὴν ἐσκότωσε;

— Μὰ τὴν πίστι μου! μ' ἐρωτᾶς περισότερα ἀπὸ κείνα ποῦ ἔξέρω. Ὅμως, προσέθεσεν ὁ Ὁβερνός, ταπεινῶν τὴν φωνήν, ὑπάρχει μῆσα ἔς τὸ Παρίσι κάποιος,

ὁ ὁποῖος ἔμπορεῖ, ἂν θέλῃ, νὰ σὰς πῆ πολλὰ πράγματα.

II'

Εἰς τὴν δὴλωσιν ταύτην, δι' ἧς προησθάνετο πληρεστέρας ἐκμυστηρεύσεις, ὁ Πιεδούσης μόλις ἠδυνήθη ν' ἀποκρύψῃ τὴν ἐκπληξὴν καὶ τὴν χαρὰν του.

Βεβαίως ἡ τύχη ἤρχισεν ἤδη νὰ φαίνεται αὐτῷ εὐνοϊκή, διότι, ἀποῦ ἄφησεν ἀδεξίως νὰ τῷ διαφύγῃ ὁ Τολβιάκ, εὐρίσκετο ἀκριβῶς ἐν τῷ μέσῳ τῶν δύο μόνων ὄντων, ἅτινα ἦσαν εἰς θέσιν νὰ διαφωτίσωσιν ὀλίγον τὸ μυστήριον τῆς ὁδοῦ Ἀρβαλέτ.

Πρὸς ἐπίμετρον δὲ τῆς εὐτυχίας, συνέπιπτεν ὥστε, ὁ τε ἀνθρακοπώλης καὶ ἡ σύζυγος αὐτοῦ νὰ ὦσι τῆς γνώμης ὅτι ἡ δικαιοσύνη ἐπλανήθη.

Δὲν ἤρκει ὅμως ὅτι εἶχεν αὐτοὺς εἰς τὴν κατοχὴν του, ὦφειλεν ἔτι νὰ τοὺς κρατῆ ἵνα ἀρυσθῆ παρ' αὐτῶν ὠφελίμως πληροφορίας.

Ἐν τούτοις, ἡ ὦρα προῦχῶρει, μετὰ τινα δὲ λεπτὰ ἡ κομίσουσα αὐτοὺς εἰς Ὁβερνίαν ἀμαξοστοιχία ἔμελλε ν' ἀναχωρήσῃ.

Εὐτυχῶς, δὲν ἠδύνατο νὰ ἴδωσι τὸ ὠρολόγιον τοῦ σταθμοῦ, καὶ ἔπινον διαρκῶς.

Ἦδη ἐπρόκειτο πῶς νὰ κατορθώσῃ νὰ λησμονήσωσι τὴν ὥραν, πρὸς τοῦτο δ' ὁ Πιεδούσης εἰργάσθη μετὰ ζήλου.

Ἦρχισε νὰ πληροῖ τὰ ποτήρια οἰνοπνεύματος, ὅπερ δὲν προήρχετο βεβαίως ἐκ τοῦ Κονιάκ, ἀλλ' οὔτε καὶ ἐκ τῆς Σαρρέντης, καὶ ἔδωσεν αὐτοῖς, ροφῶν διὰ μιᾶς τὸ ἰδικόν του, παραδειγμα, ὅπερ ἠκολούθησαν χωρὶς νὰ παρακληθῶσιν.

Ὁ πρῶν ἀριθμὸς 29 ἠδύνατο νὰ πίνῃ ἀδιακόπως διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς ὑπηρεσίας, οὐδόλως δ' ἐμέθυσον αὐτὸν τὰ ἰσχυρότερα οἰνοπνεύματα.

Δὲν εἶνε τις τέλειος ἀστυνομικὸς πράκτωρ ἄνευ τοῦ ὄρου τούτου.

Ὁ Γιάννης Γκαλουπιᾶς δὲν ἀντεῖχε τόσον, ἡ δὲ Γιαννέττα Κουτολὲν ἔτι ὀλιγώτερον.

Ἀμφότεροι ἄλλως τε καθίσταντο, μεθύοντες, φλύαροι, ὁ δὲ Πιεδούσης ἐγίνωσκε τὸν τρόπον νὰ τοὺς κάμῃ νὰ ὀμιλήσωσι.

— Πῶς! ἀνέκραξε, νομίζετε πῶς εἶνε κάποιος μῆσα στὸ Παρίσι, ὁ ὁποῖος γνωρίζει τὴν ἀλήθεια, γιὰ τὴν ὑπόθεσι Λεκὸκ! Ἀλλὰ, πατριώτισσά μου, σκέψου λοιπὸν πῶς αὐτὸ δὲν εἶνε δυνατόν.

— Δὲν εἶνε δυνατόν; ἀπήντησε ξηρῶς ἡ Ὁβερνός. Λοιπὸν! ἐγὼ σοῦ λέγω πῶς εἶνε ἀλήθεια, ὅπως εἶνε ἕνας ὁ Θεός.

— Σῶπα, Γιαννέττα, εἶπεν ὁ Ὁβερνός. Αὐτὰ δὲν εἶνε δίκαις μας δουλειαίς.

— Καὶ γιατί δὲν εἶνε δίκαις μας δουλειαίς; ἀπήντησεν ἡ Γιαννέττα. Ἐγὼ εἶδα ἐκεῖνο ποῦ εἶδα... καὶ ἀκόμη δὲν εἶνε πολὺ ὦρα.. μήπως θὰ μοῦ ἐμποδίσουν νὰ μὴν ἔχω καὶ μάτια;

— Τότε, ἠρώτησεν ὁ Πιεδούσης, προσ-

ποιούμενος σκοπίμως δυσπιστιᾶν, εἶδες τὸν φονέα; . . . τὸν ἀληθινόν;

— Ἀνοησίαις, πατριώτη, ἀπήντησεν ζωνρῶς ὁ ἀνθρακοπώλης, ὅστις οὐδόλως ἐπεθύμει ν' ἀφήσῃ τὴν σύζυγον αὐτοῦ νὰ προχωρήσῃ εἰς τὴν ὁδὸν τῶν ἐκμυστηρεύσεων. Κατὶ τρέχει, ὄχι ὅμως καὶ τόσο, ὅπως τὸ λέγῃ ἡ Γιαννέττα. Νὰ τί τρέχει. Ἡ Ἰγγλέζα εἶχε μιὰ ὑπέρετρια, ἡ ὁποία ἔφυγε ἴσα - ἴσα τὴν βραδυὰ ποῦ σκότωσαν τὴν κυρά της. Παραξένο ὅμως πρᾶγμα εἶνε πῶς τῷ στριψε ἔτσι χωρὶς νὰ πῆ ποῦ πηγαίνει, καὶ ἔμπορεῖ πολὺ καλὰ νὰ εἶχε τοὺς λόγους της γιὰ νὰ φύγῃ ἔτσι.

— Αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια, ἀνέκραξεν ὁ πράκτωρ, καὶ ἂν τὴν εὐρίσκαν...

— Φαίνεται πῶς τὴν ἐζήτησαν παντοῦ, ἀλλὰ καθὼς καταλαβαίνω δὲν ἔπιασαν καλὰ τὴν δουλειά, γιὰτὶ δὲν τὴν ἔβαλαν ποτέ στὸ χέρι, καὶ μ' ὅλα αὐτὰ δὲν εὐγῆκε ἔξω ἀπὸ τὸ Παρίσι... ἐκτὸς ἂν ξαναγύρισε πάλι.

— Τὴν ἀπάντησες λοιπὸν πουθενά;

— Νὰ ποῦ τὸ κατάλαβες, πατριώτη.

— Καὶ ποῦ;

— Στὸ σταθμό. Τὴν εἶδαμε ποῦ περνοῦσε, ὅταν μᾶς μίλησες... καὶ μὰ τὴν πίστι μου! θὰ τὴν εἶδες καὶ ὁ ἴδιος, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃς.

— Πῶς! νὰ 'νε ἡ...;

— Μιὰ ψηλή, ξανθή, σβέλτα, καὶ βαλμένη... ἔπρεπε νὰ τὴν δῆς! ὅσον μιὰ πριγκιπέσσα. Τί τα θέλεις! Φαίνεται πῶς εὐρῆκε καμμιά καλὴ θέσι. Τὸν καιρὸ ποῦ δούλευε ἔς τῆς Ἰγγλέζας δὲν ἦταν ἔτσι στολισμένη.

— Ἄ! ναί... τώρα θυμοῦμαι... Ἐπλήρωσε τὸ εἰσιτήριό της καὶ ἔφυγε μετὸν σιδηρόδρομο...

— Νά, αὐτὸ ἦταν ὅλο, πατριώτη. Καὶ ἀπ' αὐτὸ λογαριάζει ἡ Γιαννέττα, πῶς γνωρίζει ἐκεῖνον ποῦ σκότωσε τὴν Ἰγγλέζα καὶ τὸν ἔμπορο τῶν πανικῶν. . . καὶ πῶς δὲν εἶνε ὁ Λεκὸκ. . . Καλὰ ποῦ εἶπαμε γιὰ τὸ σιδηρόδρομο, γιὰ νὰ μὴ χάσωμε τὸν δίκό μας, καί...

— Ἐχετε ἀκόμη καιρὸ. Ἀκόμη μιὰ ἔς τὴν ὑγεία τῆς θεῆς σας.

— Μὰ αὐτὴ θὰ εἶνε ἡ τελευταία.

Τὰ ποτήρια συνεκρούσθησαν, καὶ ὁ Γιάννης Γκαλουπιᾶς εἶχε ροφήσει τὸ πλήρες ποτήριόν του, ὅτε τὸ ὠρολόγιον τοῦ σταθμοῦ ἤρχισε νὰ σημαίῃ.

— Πέντε ὥραις! ἀνέκραξεν ὁ ἀνθρακοπώλης ἐγειρόμενος βιαίως, καὶ ὁ σιδηρόδρομος φεύγει εἰς τὰς πέντε καὶ πέντε λεπτά! . . . αὐτὰ τὰ πέντε μόνον λεπτὰ μᾶς μένουσιν, ἂν θέλωμε νὰ μὴ τὸν χάσωμε.

Χωρὶς δὲ νὰ λάβωσι καιρὸν νὰ ἀποχαιρετίσωσι τὸν ἀστὸν, ὁ Γιάννης Γκαλουπιᾶς καὶ ἡ σύζυγος αὐτοῦ ἀνεχώρησαν ταχέως, καίτοι ἦσαν φορτωμένοι ὡς ἄνθρωποι ἀλλάσσοντες κατοικίαν ἐν ἡμέρᾳ λήξεως ἐνοικιάσεως.

Ὁ Πιεδούσης δὲν ἐζήτηε περισσότερα, διὸ ἄφησεν αὐτοὺς ν' ἀπέλθωσιν, ἐπλήρωσε τὰ ἔξοδα, καθ' ὃν καιρὸν οὗτοι ἀπεμακρύνοντο, καὶ ἐπέστησεν ἀπασαν τὴν

Βοτανικὸν Κήπο παρὰ νὰ ἔλθῃ μέσα στὸ καπηλειό.

— Λοιπόν, ἔρχομαι μαζί σας, καὶ παίρνομε ἕνα δροσιστικὸ μέσα εἰς τὸ καφενεῖον... ὑπάρχει ἕνα ἔμπρός εἰς τὸν Κήπο... καὶ τὸ παιδί θὰ φάγῃ γλυκὰ τὸν καιρὸ ποῦ ἐμεῖς θὰ πίνωμε τὴ μισά μας. Εἶνε εὐμορφὴ ἄν ἀγγελοῦδι ἢ μικρή σου. Γιὰ πές μου λοιπόν... καὶ ἡ κληρονομία; δὲν γίνεται πλέον λόγος γι' αὐτή;

— Ποιὰ κληρονομία;

— Ἡ κληρονομία, ἡ ὁποία αὐτὸς ὁ πολίτης ἔλεγε πῶς ἦταν τῆς κόρης σου, τὴν ἡμέρα ποῦ ἴλιγο ἔλειψε νὰ πλακωθῇ, τὴ στιγμὴν ποῦ ἴσχυε τὰ λουδοβίκεια ἀπὸ τὸν δρόμο.

— Σοῦ τὸ ἴδιον ἔλεγε λοιπόν αὐτό; ἠρώτησε λίαν ἐκπληκτὸς ὁ Κάμπρεμερ.

— Βέβαια... εἰς τὸ βουλευτάρτο Μαρζάς. Σ' εἶχα ἀφήσει καὶ ὠμιλοῦσα μ' αὐτὸν τὸν πολίτην, ὁ ὁποῖος μ' ἐπαραζάλιζε ζητῶντάς μου πληροφορίας γιὰ μιὰ ἀμαξοστοιχία. Ὅταν αὐτὸς ἔφυγεν, ἔτρεξες κατόπιν μου διὰ νὰ μ' ἐρωτήσης ἂν τὸν ἐγνώριζα.

— Ναι, τώρα τὸ θυμοῦμαι, καὶ μάλιστα θυμοῦμαι πῶς μοῦ εἶπες ὅτι δὲν τὸν εἶχες ἰδεῖ ἄλλη φορὰ. Ἄ! αὐτὸς εἶνε ἕνας παραξένος ἄνθρωπος. Φαντάσου ὅτι ἐπῆγα δέκα φορὰς εἰς τὸ σπίτι του διὰ νὰ τοῦ παραδώσω τὰ χρήματά του, καὶ δὲν ἔμπαρσα ποτὲ νὰ τοῦ μιλήσω. Ἐπὶ τέλους ἄφησα τὰ λουδοβίκεια εἰς τὸν θυρωρὸ του.

— Καὶ ἡ κληρονομία; Βέβαια αὐτὸ θὰ ἦτο καμμία ἀστειότης.

— Αὐτὸ ἐνόμιζα κ' ἐγώ, καὶ μ' ὄλα αὐτὰ χθὲς μοῦ ἤλθεν ἡ ἰδέα νὰ διαβάσω τὰ χαρτιά, τὰ ὁποῖα ἡ γυναῖκά μου, ἡ ὁποία ἀπέθανεν, εἶχεν ἀπὸ τὴν μητέρα της, καὶ ἔμαθα πολλὰ πράγματα, ποῦ δὲν τὰ ἔξερα. Φαίνεται ὅτι ἡ μικρή μου Μάρθα καταγόταν ἀπὸ μιὰ μεγάλη οἰκογένεια τῆς Ἱρλανδίας.

[Ἐπιταὶ συνέχεια].

X. ΚΑΛΑΪΣΑΚΗΣ

ΟΥΓΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΣ

Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ

[Συνέχεια].

Ἐκείνη τότε τὸν ἐκτύπησεν ἐλαφρῶς διὰ τοῦ δακτύλου ἐπὶ τῆς παρῆρας.

— Ὅχι!... ὄχι!... πρὸ τούτου...

Καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς συνεπλήρωσαν ὅ,τι δὲν εἶπεν.

Ὁ βραχίον τὸ Ὁρατίου διωλίσθησε περὶ τὴν ὄσφυν τῆς καί:

— Ἐλεγον ὅτι σὰς ἡγάπων, εἶπεν.

— Ὅχι ἄλλο τι;

— Βαρύνεσθε καὶ τώρα νὰ τὸ ἀκούητε; Ἐκείνη, θελκτικῶς καὶ ἐπιχαρίτως μειδιῶσα, εἶπεν:

— Ἀληθῶς βιάζεσθε νὰ... νὰ... καὶ

εἰσιώπησεν ἀποστρέφουσα τοὺς ὀφθαλμούς.

— Νὰ νυμφευθῶμεν;

— Μάλιστα.

— Εἶνε ὁ πολυτιμότερος πόθος τῆς ζωῆς μου.

— Ἀληθῶς;

— Ἀληθῶς!

Ἐμεσολάβησε σιγῇ.

Οἱ δάκτυλοι τῆς Μέρσης ἔπαιζον πυρετωδῶς μετὰ τῆς ἀλύσου τοῦ ὀρολολογίου του.

— Καὶ πότε ἐπιθυμεῖτε ὁ πόθος οὗτος νὰ ἐκπληρωθῇ; ἠρώτησεν.

Ποτὲ δὲν εἶχεν αὐτὴ ὀμιλήσει οὕτω ποτὲ δὲν εἶχε χαρίσει πρὸς τὸν μνηστήρ᾽ αὐτῆς βλέμματα τὸσον θωπευτικά. Ὁ Ὁρατίος κατεπλάγη ἐκ τούτων.

Ἦτο ὑπέριμετρος εὐτυχία ὅ,τι ἠσθάνετο.

— Ἀχ! Χάρις! ἀνέκραξε. Δὲν μὲ εἰρωνεύεσθε;

— Τί σὰς κάμνει νὰ πιστεύητε ὅτι σὰς εἰρωνεύομαι;

Ὁ Ὁρατίος, πάντοτε ἐννεός, ἀπεκρίθη σοβαρῶς:

— Ἀλλὰ πρὸ μικροῦ ἔτι δὲν ἠθέλετε νὰ μὲ ἀφήσητε οὔτε νὰ σὰς ὀμιλήσω ποτὲ περὶ τοῦ γάμου μας, εἶπε.

— Τί σημαίνει τί ἔλεγον πρὸ μικροῦ; ὑπέλαβεν αὐτὴ. Δὲν λέγουσιν ὅτι αἱ γυναῖκες μεταβάλλονται. Εἶνε τοῦτο ἐλάττωμα τοῦ φύλου μας.

— Ὡ! εὐλογημένος νὰ εἶνε ὁ οὐρανὸς διὰ τὰ ἐλαττώματα τοῦ φύλου σας! ἀνέκραξεν ὁ Ὁρατίος ἐν εἰλικρινεῖ ἔνθουσιασμῷ παραφορᾷ. Μοὶ ἐπιτρέπετε ἄληθῶς νὰ προσδιορίσω τὴν ἡμέραν;

— Ἐὰν ἀπολύτως τὸ ἀπαιτήτε...

Ὁ Ὁρατίος ἐσκέφθη ἐπὶ τινα στιγμὴν τὸ ἀντικείμενον τῶν σκέψεών του ἦτο ὁ περὶ γάμου νόμος καὶ αἱ διατυπώσεις, αἱ περὶ τούτου ὀρίζε.

— Δυνάμεθα νὰ νυμφευθῶμεν μετὰ δεκαπέντε ἡμέρας, ἐντὸς τῶν ὁποίων ἔχομεν τὸν χρόνον νὰ ἐκτελέσωμεν τὰς δεούσας νομικὰς διατυπώσεις, εἶπεν. Ὡστε λοιπόν... μετὰ δεκαπέντε ἡμέρας;...

Ἡ Μέρση ἀνύψωσε μετὰ φρικῆς τὰς χεῖρας, διαμαρτυρομένη.

— Διατί ὄχι; ὑπέλαβεν ἐκεῖνος. Τὸ δι' ἐμὲ ἀπαιτούμενον νομικὸν πρόσωπον εἶνε ἔτοιμον. Δὲν ἔχομεν οὐδεμίαν προετοιμασίαν νὰ κάμωμεν. Μοὶ εἴχετε εἶπει, σεις ἡ ἰδία, ὅταν μὲ παρεδέχθητε ὡς μνηστήρ᾽ σας, ὅτι ὁ γάμος μας θὰ ἦτο ἀπλοῦστατος.

Ἡ Μέρση δὲν ἠδύνατο ν' ἀρνηθῇ ὅτι εἶχεν εἶπει τοῦτο.

— Ἦδυνάμεθα λοιπόν νὰ νυμφευθῶμεν καὶ τώρα ἀμέσως... ἐὰν ὁ νόμος τὸ ἐπέτρεπεν. Ἀλλ' ἰδοὺ ὅτι δὲν μὰς τὸ ἐπιτρέπει. Ὡστε... μετὰ δεκαπέντε ἡμέρας. Εἶπητε ναί!...

Καὶ τὴν ἔσυρε πρὸς ἑαυτὸν.

Ἐμεσολάβησε δευτέρα περίοδος σιωπῆς.

Ἡ προσωπίς τῆς ἐρωτοτροπίας, τὸσον δυσκόλως συγκρατουμένη ἐπὶ τῆς φυσιο-

γνωμίας τῆς Μέρσης, κατέπεσεν ἀποτόμως.

Οἱ μεγάλοι, μέλανες καὶ ἄρρητον ὀδύνην ἐκφράζοντες ὀφθαλμοὶ τῆς προσηλώθησαν συμπαθῶς πρὸς τὸ φλογισμένον τοῦ Ὁρατίου πρόσωπον.

— Μὴ ἦσθε τὸσον σοβαρὰ! ἐπέειπεν οὗτος. Μίαν λέξιν μόνον!... μίαν μονοσύλλαβον λέξιν μόνον, Χάρις, ἐν ἀπλοῦν ναί!... Δὲν θὰ τὸ εἶπητε;

Ἐκείνη ἐφώναξε βαθέως, καί:

— Ναί! ἀπήντησεν.

Ὁ Ὁρατίος τὴν κατησπάσθη παραφόρως, ἀλλ' ἐκείνη, ὑψίστην καὶ ὀδυνηροτάτην καταβαλοῦσα προσπάθειαν, ἀπηλλάγη τῶν περιπτώξεών του.

— Ἀφετέ με! εἶπε μετ' ἐξησθηνημένης φωνῆς. Σὰς παρακαλῶ... ἀφετέ με μόνην!

Κατήχτο ὑπὸ μεγίστης καὶ παραδόξου συγκινήσεως, ὡς ἔκρινεν ὁ μνηστήρ της ἔτρεμεν ἡ τάλαινα ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν.

Ὁ Ὁρατίος τὴν ὑπήκουσε καὶ ἠγέρθη.

— Πηγαίνω νὰ εὐρῶ τὴν Λαίδην Ζάννετ, εἶπεν. Ἄνυπομονῶ νὰ ἀποδείξω εἰς τὴν προσφιλεῖ γηραιάν κυρίαν ὅτι εἶμαι ἤδη εὐθυμώτατος καὶ νὰ τῇ ἐξηγήσω καὶ τὸ διατί.

Διηθύνθη πρὸς τὴν θύραν, ἣτις ἦγεν εἰς τὴν βιβλιοθήκην καί:

— Δὲν θὰ ἐξέλθετε ἐντεῦθεν, εἶπε πρὸς τὴν μνηστήν του. Ἀφετέ με νὰ σὰς ἐπανίδω ἀκόμη, ὅταν θὰ ἦσθε κατόπιν ἡσυχωτέρα.

— Ὅα σὰς ἀναμένω ἐδῶ, ἀπήντησεν ἐκείνη.

Ὁ Ὁρατίος, εὐχαριστημένος ἐκ τῆς ἀπαντήσεως ταύτης ἐξῆλθεν ἐπὶ τέλους.

Ἀμα τῇ ἐξόδῳ ἐκείνου, αἱ χεῖρες τῆς Μέρσης ἔπεσαν ἄστονοι ἐπὶ τῶν γονάτων της, ἐνῶ ἡ κεφαλὴ τῆς ἔκλινε βαρεῖα ἐπὶ τῶν ὤμων της.

Κατειχτο ὑπὸ εἵδους τινὸς σκοτινῆς τὸ πνεῦμά της ἐπλανᾶτο ἐν τῷ κενῷ.

Διηρώτα ἑαυτὴν μετὰ τρόμου, ἐὰν διετέλει ἐγρηγοροῦσα ἢ ἐν ὀνειρῷ.

Εἶχε, πράγματι, προφέρει τὴν λέξιν, ἣτις τὴν ὑπεχρέου νὰ νυμφευθῇ τὸν Ὁρατίον Δεχόλτ μετὰ δεκαπέντε ἡμέρας; Μετὰ δεκαπέντε ἡμέρας...

Ἐπρεπε λοιπόν νὰ συμβῇ κατὶ τί κατὰ τὸ μέλλον νὰ μεσολάβησῃ διάστημα τοῦτο, ὅπως ἐμποδίσῃ τὰ πάντα. Ἐντὸς τῶν δεκαπέντε τούτων ἡμερῶν ὄφειλε νὰ εὕρῃ διέξοδον, ὅπως διολισθήσῃ τῆς τρομερᾶς θέσεως, καθ' ἣς ἐπάλαιεν ἀγωνιώσα. Ἐν πάσῃ περιπτώσει καὶ ὅ,τι δῆποτε καὶ ἂν συνέβαιεν, εἶχεν ἐκλέξει τὸ ἀσφαλέστερον μέσον, ὅπως διαφύγῃ τὸν κίνδυνον ἰδιαιτέρως τινὸς συνεντεύξεως μετὰ τοῦ Ἰουλίου Γκραῦ.

Εἰς μόνην τὴν σκέψιν τῆς συνεντεύξεως ταύτης, ἦν ὁ Ὁρατίος θὰ προῦκάλει βεβαίως, ἂν δὲν τὸν ἠγχαρίσται, ἠγέρθη εὐθυτενῆς, μὲ τοὺς ὀφθαλμούς ἀπλανεῖς καὶ τὰς χεῖρας τρεμούσας.

Ἡ ἠρεθισμένη φαντασία τῆς ἀναπα-

ρίστα τὸν Ἰούλιον Γκραῦ, παρόντα ἐν τῷ δωματίῳ τούτῳ, κατὰ τὴν ἰδίαν ἐκείνην στιγμήν, καὶ ὁμιλοῦντα αὐτῇ, ὅπως τὴν καταπέσει νὰ νυμφευθῇ τὸν Ὀράτιον.

Τὸν ἐφαντάζετο καθήμενον ἐγγύτατα αὐτῆς... τὸν ἄνθρωπον ἐκείνον, ὅστις τὴν εἶχε συγκινήσει ποτὲ μέχρι τῶν μυχιαϊμάτων τῆς ψυχῆς της, ὅλην φρικιώσαν, ὅταν τὸν ἤκουε, χωρὶς ἐκείνος νὰ τὴν βλέπῃ ἐκ τοῦ ἐτέρου ἄκρου τῆς ἐκκλησίας... τὸν ἐφαντάζετο ἤδη ἐγγύτατα αὐτῆς, προσβλέποντα αὐτὴν μὲ τὸ βαθύ του βλέμμα. . . ἀναγινώσκοντα τὸ ἐπαίσχυντον μυστικόν της εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της... συναρπάζοντα αὐτὴν διὰ τῆς πειθοῦς του... μαντεύοντα αὐτὴν ἐκ τοῦ πυρετοῦ τῶν χειρῶν της, ἀποκαλύπτοντα αὐτὴν εἰς ἐκάστην λέξιν του, ἕως οὗ τὴν ρίψη γονυπετῇ εἰς τοὺς πόδας του, ἠττημένην, ἐτοιμὴν νὰ τῷ ἐξομολογηθῇ αὐθορμητῶς ἅπαν τὸ δολερὸν ψεῦδός της.

Ἡ κεφαλὴ της ἐπανάπεσε βαρεῖα ἐπὶ τῶν προσκεφαλαίων τοῦ ἀνακλίντρου καὶ ἔκρυψε διὰ τῶν χειρῶν τὸ πρόσωπόν της.

Ἡ φρικὴ τὴν περιέβαλλε βαθμηδὸν ὅλην, ὁ ἐλάχιστος δὲ κρότος τὴν ἔκαμνε νὰ τρέμῃ.

Λαβοῦσα τὴν ἀπόφασιν νὰ προσχωρήσῃ, κατὰ τὸ φαινόμενον, εἰς τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ Ὀρατίου, καὶ ματαιώσασα συνεπῶς τὴν τρομερὰν ταύτην συνέντευξιν μετὰ τοῦ νεαροῦ κληρικοῦ, δὲν ὤφειλεν οὔτε νὰ τὸν συναντήσῃ ἄν.

Ἡ ἠεὶ εἰμαρμένη! ἡ ἀνιλεὴς εἰμαρμένη!

Ἀλλὰ καὶ πάλιν ἦτο βεβαία περὶ ἐαυτῆς;

Ὅχι! ὄχι! ὄχι!

Ἡ ὑπαρξίς της ὀλόκληρος κατεσυντρίβητο εἰς μόνην τὴν σκέψιν τοῦ νὰ εὐρεθῇ εἰς τὸ αὐτὸ δωμάτιον μετ' αὐτοῦ.

Ἡ ἔνοχος συνείδησίς της ἀνεγνώριζεν εἰς τὸν Ἰούλιον Γκραῦ τὸν τρομερὸν ἐξουσιαστὴν της.

Ἐν τούτοις ἡ ὥρα παρήρχετο.

Αἱ βίαιαι ἀπὸ τῆς πρώτης συγκινήσεις τῆς Μέρσης, τὴν εἶχον τρομερὰ καταβάλλει.

Ἡσθάνετο ἑαυτὴν ἐντελῶς ἐξηντημένην καὶ κεκμηκυῖαν.

Ἐκλαίεν ἐν σιγῇ καὶ τὰ δάκρυα κατέφλεγον τὰ βλέφαρά της. Ἡ κεφαλὴ της ἐβάρυνεν, ὅλα δὲ τὰ μέλη της ἦσαν κατὰκοπα.

Ἡ ὀλίγη ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου... μὲ τοὺς ὀφθαλμούς κεκλεισμένους... καὶ ὁ ἔρρυθμος κρότος τοῦ ὠρολογίου μόλις ἔφθανεν ἀσθενῶς εἰς τὰς ἀκοὰς της.

Βαθμηδὸν ἐβυθίσθη εἰς νάρκην, ἀλλὰ τόσον ἐλαφρὰν, ὥστε ἔτρεμε καὶ εἰς τὸν ἐλάχιστον τριγμόν, ὃν προξένει θρῦμμα τι κονιάματος καταπίπτον ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

Τὰ πτηνὰ, ἅτινα ἐκελάδουν εἰς τὸ ἐντὸς τοῦ θερμοστέγου πτηνοτροφείου, τὴν ἀφύπνισαν δὲς, ἀλλὰ κατόπιν ἐβυθίσθη αὐτὴ εἰς τὴν νάρκην της.

Τὴν στιγμήν ἐκείνην εἰσῆλθον ἡ Λαίδη Ζάνετ καὶ ὁ Ὀράτιος.

Ἄμυδρὰν εἶχεν ἀσθησὶν ὅτι δὲν ἦτο πλέον μόνη ἐν τῷ δωματίῳ.

Μετὰ μεγάλου κόπου ἐγερθεῖσα ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς, ἀλλὰ δὲν εἶδεν οὐδένα.

Εἶχον ἐξέλθει ἀμέσως ὅπως τὴν ἀφήσωσι ν' ἀναπαυθῇ.

Οἱ ὀφθαλμοὶ της ἐκλείσθησαν ἐκ νέου καὶ τὴν φορὰν ταύτην κατελήφθη ὑπὸ ὑπνου βαθέως καὶ ἄνευ ὀνείρων.

Μετ' ἄρκετὰ μακρὸν διάστημα ἀναπαύσεως, ἡ Μέρση ἀφύπνισθη ἐκ τοῦ κρότου ὑαλοφόρου θύρας, ἣν ἔκλειεν εἰς τὸ βάθος τοῦ χειμερινοῦ κήπου.

Ἡ θύρα αὕτη, ἄγουσα εἰς τὸν κήπον, ἐχρησίμευεν εἰς τοὺς ὑπηρετὰς τοῦ μεγάρου ἢ εἰς παλαιούς φίλους, οἵτινες ἔχαιρον τὸ προνόμιον τοῦ νὰ εἰσέρχονται διὰ τῆς ἰδιαιτέρας ταύτης διόδου εἰς τὰς αἰθούσας τῆς ὑποδοχῆς.

Ἡ Μέρση ὤφειλε νὰ πιστεύσῃ ὅτι ἡ Λαίδη Ζάνετ, ἡ ἴσως ὁ Ὀράτιος, ἐπέστρεφον πρὸς τὸ ἐστιατόριον.

Ἡμιανηγέρθη ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου καὶ ἠκροάσθη.

Ἡ φωνὴ ἐνὸς θαλαμηπόλου ἐπληξε τὴν ἀκοήν της.

Ἐτέρη φωνὴ τῷ ἀπήντα, ἣτις τὴν ἔκαμε νὰ τρέμῃ καθ' ὅλα τὰ μέλη της.

Ὄρμησε πλησιέστερον, ἠκροάσθη προσεκτικώτερον καὶ ἀπέμεινεν ἀναυδος καὶ ἀπολεθιωμένη ἐκ τρόμου.

Ὅχι! δὲν ἦπατάτο ποσῶς...

Ἡ φωνή, ἣτις ἀπεκρίνετο εἰς τὸν ὑπηρετήν, ἦτο ἡ αὐτὴ ἡ ἴδια, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀκούσει εἰς τὸ Ἄσυλον καὶ τὴν ὁποίαν οὐδέποτε ἠδύνατο νὰ λησμονήσῃ.

Ὁ ἐπισκέπτης, ὅστις εἶχεν εἰσέλθει διὰ τῆς ὑαλοφόρου θύρας ἦτο... ὁ Ἰούλιος Γκραῦ!

Τὰ βήματά του ἐπλησίαζον πρὸς τὸ ἐστιατόριον.

Ἡ Μέρση ὄρμησε πρὸς τὴν εἰς τὴν βιβλιοθήκην ἄγουσαν θύραν.

Ἄλλ' ἡ χεὶρ της τοσοῦτον ἔτρεμε, ὥστε δὲν ἠδυνήθη ν' ἀνοίξῃ τὴν θύραν ταύτην.

Ταῦτοχρόνως ἤκουεν ἤδη τὴν φωνήν, ἣτις ὠμίλει, καὶ ἣτις ἀπετείνετο πρὸς αὐτὴν τὴν φορὰν ταύτην.

— Μὴ φεύγετε!... Δὲν ἔχω οὐδὲν τὸ τρομακτικόν... Εἶμαι ὁ ἀνεψιὸς τῆς Λαίδης Ζάνετ... ὁ Ἰούλιος Γκραῦ, εἶπεν οὕτως.

Ἐκείνη ἐστράφη ἠπίως, συναρπασθεῖσα, θελγθεῖσα.

Οὗτος δ' ἔσθη, μὲ τὸν πῖλον εἰς τὴν χεῖρα, ἐν τῇ εἰσόδῳ τοῦ χειμερινοῦ κήπου.

Ἐφόρει καταμέλαιναν ἐνδυμασίαν καὶ λαίμωδὴν κατάλευκον... ἀλλ' ἐφαίνετο ἐπιμελέως λαβῶν πᾶσαν φροντίδα, ὅπως ἐν τῷ παραστήματι καὶ τῇ ἐνδυμασίᾳ του μὴ ἐμφαίνονται οὐδὲν τὸ προδίδον αὐτὸν ὡς κληρικόν.

Η'

Ἀποκαλύπτεται.

Μῶλον ὅτι τόσῳ νέος, ἔφερεν ἤδη τὴν σφραγίδα τῶν σκέψεων ἐπὶ τῆς μορφῆς

του, ἡ δὲ κόμη του ἦτο προώρως ἀραιὰ ἐπὶ τοῦ μετώπου του.

Τὸ εὐθὺ ἀνάστημά του δὲν ὑπερεῖχε τοῦ μεσαίου συνήθους ὕψους· τὸ χρῶμά του ἦτο ὠχρὸν, εἶχε δὲ τὸν πώγωνα καὶ τὰς παρειὰς ἐξυρισμένα.

Συνήθως παρατηρητῆς θὰ διήρχετο πρὸ αὐτοῦ χωρὶς νὰ τὸν θεωρήσῃ προσεκτικῶς· οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐν τούτοις ἦσαν παράδοξοι. Οὗτοι μόνοι καθίστων αὐτὸν ἀξίον προσοχῆς.

Τὸ ἀσύνηθες μέγεθος τῶν κογχῶν ἐν αἰς ἐκινούντο ἤρκει νὰ ἐφελκύσῃ τὰ βλέμματα καὶ προσέδιδεν εἰς τὴν φυσιογνωμίαν του λάμψιν τινά, ἣς θὰ ἔστερεῖτο ἄνευ αὐτῶν, μῶλον ὅτι ἦτο πάντοτε ἐκφραστικὴ καὶ ἀνδρική.

Ἡ γλυκεῖα αὐτῶν λάμψις διεξέφευγε τὴν ἀνάλυσιν.

Ποτὲ δύο γινῶμαι δὲν ἠδύνατο νὰ συμφωνήσωσι περὶ τοῦ χρώματός των. Οἱ μὲν ἰσχυρίζοντο ὅτι ἦσαν βαθυφαιοῦ χρώματος, οἱ δὲ ἐβεβαίουν ὅτι ἦσαν μέλανες. Ζωγράφοι εἶχον πειραθῇ νὰ τοὺς ἀπεικονίσωσιν, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθησαν.

Ἀδύνατον ἄλλως ἦτο νὰ συλλάβῃ τις ὠρισμένην τινὰ ἔκφρασιν ἐν τῇ καταπληκτικῇ ποικιλίᾳ τῶν ἀποχρώσεων, ἃς παρεῖχον ἀλληλοδιαδόχως.

Ἡδύνατο οἱ ὀφθαλμοὶ οὗτοι κατὰ τινὰς στιγμὰς νὰ μαγεύσωσι, κατ' ἄλλας νὰ προξενήσωσι στενοχωρίαν ἢ καὶ φόβον. Κατεῖχον ἀληθῶς τὴν δύναμιν νὰ διεγείρωσι τὸν γέλωτα ἢ τὰ δάκρυα, κατὰ βούλησιν.

Δρῶντες ἢ ἀδρανεῖς, ἦσαν ἐξ ἴσου ἀκατάσχετοι.

Ὅταν προσέβλεψαν τὴν Μέρσην ὀρμῶσαν πρὸς τὴν θύραν τῆς βιβλιοθήκης, ἐφωτίζοντο ὑπὸ παιδικῆς φαιδρότητος.

Ἄλλ' ὅταν ἡ νεᾶνις ἐστράφη, ἀκαριαίως παρήλλαξαν, προσλαβόντες ἠδεῖάν τινα φλόγα.

Ὁ Ἰούλιος Γκραῦ εἶχεν αἰσθανθῇ τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τὸν θαυμασμόν, ὃν ἡ υποβολιμαία Χάρις διηγείρειν εἰς ὅλους τοὺς ἀνδρας, εὐθὺς ὡς τὴν ἐθεώρουν.

Μετ' ὀλίγον ὁ τόνος καὶ οἱ τρόποι τοῦ νέου κληρικοῦ ἐτακτοποιήθησαν καὶ μετὰ βαθυτάτου σεβασμοῦ εἶπε πρὸς τὴν νεάνιδα:

— Κάμετέ μοι τὴν τιμὴν νὰ ἀναλάβητε τὴν θέσιν σας καὶ συγχωρήσατέ μοι ἐὰν τόσον ἀγροίκως ἐπαρουσιάσθην ἐνώπιόν σας.

Εἶπε καὶ ἀνέμεινε τὴν ἀπάντησίν της, χωρὶς οὐδ' ἐν βῆμα νὰ προχωρήσῃ ἐντὸς τοῦ δωματίου, ἀλλ' ἰστάμενος ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ.

Ἡ Μέρση, σαγηνευμένη πάντοτε ἐκ τοῦ θελγῆτρου τῆς φωνῆς του, ὑπήκουσε, τὸν ἐχαιρέτισε χωρὶς νὰ τὸν θεωρήσῃ καὶ ἐπανεκάθισεν ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου.

Δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ πράξῃ ἄλλως.

Ἐκεῖνος τὴν προσέβλεψε καὶ εἰσῆλθεν, ἐνθ' ἡ Μέρση ἤρχιζε νὰ στενοχωρῆται ὀλίγον, ὅσον σχεδὸν καὶ ἐνδιεφέρετο.

— Δὲν εἶνε χυδαία λύπη, ἐσκέφθη, ἡ ἐκδηλουμένη εἰς τὸ ὄρατον πρόσωπον τῆς

γυναικός ταύτης, οὐδὲ πάλλι συνήθης καρδία ὑπὸ τὸ στήθος της. Ποία νὰ εἶνε ἡ γυνὴ αὕτη;

Ἡ Μέρση ἀνεκάλεσεν ἅπαν τὸ θάρρος της καὶ ἐβίασεν αὐτὴν ὅπως τῷ ὁμιλήσει.

— Νομίζω ὅτι ἡ Λαίδη Ζάνετ εἶνε εἰς τὴν βιβλιοθήκην, εἶπε δειλῶς, νὰ τὴν εἰδοποιήσω ὅτι εἰσθε ἐδῶ;

— Μὴ ἐνοχλεῖτε τὴν Λαίδη Ζάνετ καὶ μὴ ἐνοχλεῖσθε οὔτε ὑμεῖς αὕτη.

Καὶ μετὰ τὴν ἀπάντησιν ταύτην ἐπλησίασε τὴν τράπεζαν τοῦ προγεύματος, ἔλαβε τὸ ὑπόλοιπον, ὅπερ εἶχεν ἀφήσει ὁ Ὀράτιος ἐκ τοῦ βουργονδείου οἴνου καὶ τὸ ἐκένωσεν ἐντὸς ποτηρίου.

— Ὁ βουργόνδειος οἶνος τῆς θείας μου ἀντιπροσωπεύει ἐπαρκῶς πρὸς τὸ παρὸν αὐτὴν, εἶπε μειδιῶν. Ἐρχομαι ἐκ μακρυνῶ ταξειδίου καὶ διακινδυνεύω, μὰ τὴν πίστιν μου, παρουσιαζόμενος εἰς τὴν οἰκίαν της ἀνευ προσκλήσεως. Ἀλήθεια... δὲν εἶνε, φρονῶ, περιττὸν νὰ σᾶς προσφέρω τ; ;

Ἡ Μέρση ἀπεκρίθη δι' ἀρνητικοῦ νεύματος.

Τὸν ἐγνώριζε, τὸν εἶχεν ἴδει, τὸν εἶχεν ἀκούσει, τὸν εἶχε θαυμάσει καὶ ἐν τοσούτῳ ἐξεπλήσιστο ἀκόμη ἐκ τῆς εὐχρείας τῶν τρόπων καὶ τῶν λόγων του.

Ἐκεῖνος ἐκένωσε τὸ ποτήριόν του, ὡς ἄνθρωπος ὅστις δοκιμάζει ποτήριον, ὡς οἰογνώστης καλοῦ οἴνου.

— Ὁ βουργόνδειος οἶνος τῆς θείας μου εἶναι ἄξιος τῆς θείας μου, εἶπε μετὰ κωμικῆς σοβαρότητος. Καὶ ἐκεῖνη καὶ οὗτος εἶνε ἀληθῶς ἔξοχα προϊόντα τῆς φύσεως.

Κατόπιν ἐπεθεώρησε τὴν τράπεζαν καὶ ἤρχισε νὰ παρατηρῇ δι' εἰρωνικοῦ βλέμματος τὰ ἐπ' αὐτῆς φαγητά.

[Ἔπεται συνέχεια]. ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΣΠΑΝΔΩΝΗΣ

ΟΝΕΙΡΟΝ ΕΝ ΟΝΕΙΡΩ

Εἰκῶν.

Α'

Εἶνε ἐσπέρα ψυχρά, ἀλλὰ πλήρης μεγαλείου. Εὐρισκόμεθα μόνοι ἐν τῷ δωματίῳ της, καθήμενοι πλησίον ἀλλήλων, πρὸ τοῦ παραθύρου, ἐπὶ τινος ἀνακλίντρου. Βλέπω ἐκεῖ ὑψηλὰ ὀρθομένην ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ λόφου της τὴν Ἀκρόπολιν—τὸ κλέος τῶν αἰῶνων—ἐν ὄλῳ αὐτῆς τῷ θεῖῳ μεγαλείῳ. Ὀλίγον τι ἔνθεν ὑψοῦνται ὑψηλοὶ-ὑψηλοὶ οἱ στύλοι τοῦ Ὀλυμπίου Διός. Ἀπώτερον δὲ πρὸς τὸ βάθος ὁ Σαρωνικός, γαλήνιος, κυανοῦς-κυανοῦς, κατοπτρίζων τὴν ἀργυρόεσσαν σελήνην.

Κλίνω τὴν κεφαλὴν μου καὶ συναντῶ τὰ ροδόχροα χεῖλη της. Βυθίζομαι ἐν τῷ μαγευτικῷ πελάγει τῶν γαλανῶν ὀφθαλμῶν της, ἐνατενίζοντων με μετὰ τσαύτης ἀγάπης! τόσου πάθους! Διακρίνω ἐν αὐτοῖς κόσμους ὄλως νέους, ἀπείρου εὐτυχίας, εὐέλπιδος μέλλοντος. Διὰ τῆς μῆς χειρὸς μου τὴν κρατῶ ἐκ τῆς ὀσφύος, διὰ δὲ τῆς ἑτέρας τῆς διευθετῶ τὰς

ἐπὶ τοῦ λείου καὶ παλλεύκου μετώπου της ἀτάκτως* πίπτοντα λευκὰ μαλλιά της. Ὑψώνει σιγὰ-σιγὰ τὴν ἀβρὰν χεῖρά της καὶ λαμβάνει τὴν ἰδικήν μου. Μοὶ τὴν θλίβει τόσον γλυκὰ, ὥστε μοὶ φαίνεται ὅτι μεταδίδει δι' αὐτῆς εἰς τὴν ἀπεγοητευμένην καρδίαν μου τὸ ἄρωμα καὶ σφρίγγος τῶν δεκαεπτὰ Μαΐων της. Μεθύω ἐξ εὐτυχίας. Ἡ ἀπόλαυσις τσαύτης εὐδαιμονίας ὑπερβαίνει τοσοῦτον τὰ ὄρια τῶν ἐλπίδων μου, ὥστε δισταῶ νὰ πιστεύσω ὅτι εἶνε πραγματικότητος. Νομίζω ὅτι εἶνε ὄνειρον. Ἄλλ' ὄχι! εἶνε γλυκεῖα ἀλήθεια. Τὴν αἰσθάνομαι ἐπὶ τοῦ στήθους μου. Ἡ ἐκ τοῦ πλήρους ζωῆς ἀναπάλοντος στήθους της ἀνερχομένη πνοή της μοὶ θωπεύει τὸ πρόσωπον, ὡς ἤμερον πνεῦμα Ζεφύρου. Διατελῶ ἐν τελείᾳ ἐκστάσει καὶ κλίνω τὴν κεφαλὴν μου ἐπὶ τῶν γονάτων της, ἵνα ἀναπαυθῶ ἐκ τῆς ὑπερβολικῆς εὐτυχίας. Ἐνίοτε καὶ ἡ ὑπέμετρος εὐδαιμονία μεθύει, ναρκώνει. Ἐκεῖνη δὲ τότε θωπεύουσα τὴν κόμην μου διὰ τῶν δακτύλων της ἀρχίζει νὰ με βαυκαλίζει γλυκὰ-γλυκὰ μὲ φωνὴν Χερουβείμ καὶ ἀγγελικὸν μελίσμα ἐπὶ τῶν χειλέων:

Κοιμήσου, ἀγγελοῦδι μου
Κ' ἐγὼ σὲ νανούριζω...

Καὶ ὄντως ἠδεῖα νάρκη ὕπνου μὲ κατέλαβε, τὰ δὲ βλέφαρά μου ἐκλείσθησαν. Ἀπεκοιμήτην.

Β'

Περιδιαβάζω μετὰ τοῦ φίλου μου Αἰσώπου ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου κατὰ τὴν συνήθη ὄραν τοῦ περιπάτου. Πληθος κόσμου ἐξ ἀμφοτέρων τῶν φύλων ἀνέρχεται καὶ κατέρχεται ἐπὶ τοῦ δεξιόθεν λιθοστρώτου. Ἐγὼ ὁμῶς πρὸς ἀπαξάπαντας ἀδιαφορῶν, ἐπιζητῶ παντοῦ νὰ διακρίνω τὸν ἄγγελον τῶν ὁνείρων μου. Ἄ! ἰδοὺ τὴν τέλος. Κατέρχεται μετὰ τῆς μητρὸς της ρεμβώδης. Εἶνε πάντοτε ὡραία. Αἰσθάνομαι τὸ μαγικὸν βλέμμα της προσηλούμενον ἐπ' ἐμοῦ. Ὅποια εὐτυχία! Τρέμω ἐκ συγκινήσεως ὡς δεκαπενταετῆς μαθητῆς Σχολαρχείου. Οἱ πόδες μου κλονίζονται, ψυχρὸς δ' ἰδρὼς περιρρέει τοὺς κροτάφους μου! Κάννω ἀδεξίως ὑπόκλισιν, ὡς ἀληθῆς ἐπαρχιώτης, θέτων ταυτοχρόνως τὴν δεξιάν μου ἐπὶ τοῦ πύλου μου, ὅπως χαριετίσω, ὅτε αἴφνης αἰσθάνομαι βραεῖαν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὄμου μου. Στρέφω πάραυτα τὴν κεφαλὴν. Ὡ φρίκη! Καὶ τί βλέπω! Τὸν δικαστικὸν κλητῆρα Χαψιδῆν, μὲ κυανόλευκον ταινίαν ἐπὶ τοῦ βραχίονος νὰ με κρατῇ στερεῶς, καὶ νὰ με παρατηρῇ μὲ ἀπειλητικὸν ὄμμα, τὸν δὲ φίλον μου Αἴσωπον νὰ τὸ *τριβῇ γαλικά* ἐκ τῆς ἀντιθέτου πλευρᾶς.

— Ἐν ὀνόματι τοῦ Νόμου καὶ τοῦ Βασιλέως, σὲ συλλαμβάνω, κραυγάζει ὁ Χαψιδῆς, ἐπισύρων τὴν προσοχὴν καὶ τῶν μᾶλλον ἀπομεμακρυσμένων διαβατῶν.

Γ'

Χά! χά! χά! Τί ἄσχημο ὕπνο πού κάνεις! ἀκούω αἴφνης νὰ μοὶ λέγη φωνὴ

μελωδική, ἐνῶ ἀνατινασσόμενος καὶ τρίβων τοὺς θαμβοὺς ἔτι ὀφθαλμούς μου, βλέπω ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου καγγαζούσαν ἐκεῖνην.

— Ἄλλὰ τί διάβολο λοιπόν! οὔτε 'ς τὴν ἀγκαλιὰ της 'μπορεῖ νὰ εὐρω ἡσυχία, ψιθυρίζω ἐν ἀγανακτήσει.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ.

Εἰς τὸ Γραφεῖον

Τῶν ἐκλεκτῶν μυθιστορημάτων πωλοῦνται τὰ ἑξῆς βιβλία:

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμούντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλεύθερα ταχυδροσικῶν τελῶν].

- «Τὸ τέκνον τοῦ Ἐραστοῦ» καὶ «Ἡ ἄνομος μήτηρ» (τόμοι 2, σελ. 750), μυθιστορία Α. Matthey (Arthur Arnold) δρ. 3,50 (4)
- «Τὸ φρούριον τοῦ Καρρού» καὶ «Τὸ ἄνθος τῆς Ἀλόης» (τόμοι 2, σελ. 700) μυθιστορία Ι. Φ. Σμίθ. δρ. 3,25 (3,75)
- «Ὁ Ἀδικηθεὶς Ρογγῆρος», μυθιστορία Ἰουλίου Μαρῦ, 2 τόμοι ἐκ 686 σελίδων, δραχ. 3 (3,40)
- «Ἀττικά Νύκτες». Δράματα — Ποιήσεις Σ. Ν. Βασιλειάδου 2 (2,20)
- «Ἐλπινίκη» ἔθιμα Κωνσταντινουπόλεως, πρωτότυπος κοινωνικὴ μυθιστορία ὑπὸ Ἐπαμεινώνδα Κυριακίδου . . . . . δρ. 5 (5,30)
- «Τὸ Μυστήριον τοῦ Σκελετοῦ», μυθιστορία Γεωργίου Πραδέλ . . . . . δρ. 5 (5,30)
- «Ὁ Ἀγνώστος τῆς Βελλεβίλης», μυθιστορία Π. Ζακὸν . . . . . δρ. 2,50 (2,70)
- «Ὁ Ἰππότης Μάιος», μυθιστορία Ponson de Terrail . . . . . δραχ. 2,50 (2,70)
- «Ἡ διδασκάλισσα», μυθιστορία Εὐγενείου Σύη . . . . . δρ. 3 (3,20)
- «Τὰ γάγια μας», κωμῆδία Π. Λαζαρίδου ἠθοποιοῦ . . . . . λ. 70 (80)
- «Ὁ παπᾶ - Κωνσταντίνος», μυθιστορία Ἀλεβῦ . . . . . δρ. 4,50 (4,70)
- «Ἡ Ἀδελφοῦλα», μυθιστορία Ε. Μαλῶ (τόμοι 2) . . . . . δρ. 2,50 (2,80)
- «Τυχρίον Συμβάν», διήγημα πρωτότυπον, ὑπὸ Λεωνίδα Π. Κανελλοπούλου . . . . . δρ. 4 (4,10)
- «Τὰ Ἰπερῶα τῶν Παρισίων», μυθιστορία Pierre Zaccone . . . . . δρ. 4 (4,20)
- «Ἡ Γυναίκα, τὰ Χαρτιὰ καὶ τὸ Κρασί», μυθιστορία Paul de Cock, μετάφρασις Κλεάνθους Ν. Τριανταφύλλου . . . . . Δρ. 4 [4,20]
- «Τὰ Ἀπόκρυφα τῆς Μασσαλίας, μυθιστορία Αἰμιλίου Ζολᾶ . . . . . Δρ. 3 (3,30)
- Ποήματα Ι. Γ. Τσακασιάνου δρ. 3. (3,20)
- Χρυσόδετα . . . . . » 4
- «Μαρία Ἀντωνέττα», ὑπὸ Γ. Ρόμα, τραγικὸν ἱστορικὸν μελόδραμα εἰς 4 πράξεις, μελοποιήθην ὑπὸ τοῦ ἐν Ζακύνθῳ μουσικοδιδασκάλου Παύλου Καρέρ, μετάφρασις Γ.Κ. Σφήκα λ.50 [55]
- «Μία ἡμέρα ἐν Μαδέρᾳ», μυθιστορία Παύλου Μαντεγάτσα, δραχ. . . . . 4,50 (4,60).
- «Οἱ Μελλόνυμφοι τῆς Σπιτζεβέργης», μυθιστορία Ἐαβιέ Μαρμῆ, στεφθεῖσα ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας . . . . . Δρ. 4,50 [4,70]
- «Ὁ Διάβολος ἐν Τουρκίᾳ», ἦτοι: Σκηναὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὑπὸ Στεφάνου Θ. Ἐξένου. Ἐκδοσις δευτέρα, ἀδεία τοῦ συγγραφέως, ἐν ἡ προσετῆ ἐν τέλει καὶ τὸ δρᾶμα «Ἡ καταστροφή τῶν Γεννητῶρων». Τόμοι 2 . . . . . Δρ. 5. [5,50]
- «Αἱ Ἐχθραὶ Μητέρας», μυθιστορία Catulle Mendès . . . . . δρ. 4,50 (4,70)
- «Ἡ Ἡρώς τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως», μυθιστορία Στεφάνου Θ. Ἐξένου, εἰς δύο ὀγκώδεις τόμους . . . . . Δρ. 4 [4 4,50]
- «Ὁ Γιάννης», μυθιστορία Paul de Cock μετάφρασις Κλεάνθους Ν. Τριανταφύλλου δρ.2 [2,20]
- «Τὰ Δράματα τῶν Παρισίων», μυθιστορία Ponson-De-Terrail, τόμοι ὀγκώδεις 3 Δρ. 6 (7)
- «Αἱ Φύλακες τοῦ Θησαυροῦ», μυθιστορία Ἐμμ. Γονζαλῆς . . . . . Δρ. 4,50 (4,70)